

ספרות

גילה ייבן חזרות לנשיהם קפונת אהרן שנתאי מתגעגע לדין דין { מה שצימרמן עשו }

קיציות המגרותים ציפה קמפנייסקי האם היא לאנטוניו מולינה גיא ח'ג' מחפש מזדקה וארון בסקרים ביהדות

גורי ראשון רביים

ונדמה שכולם כבר סגרו חשבון עם התנועה הקיבוצית והлина המשותפת, אבל עכשו תורה של יעל נאמן, והיא עושה את זה אחרת. 30 שנה אחריו שעצבה את קיבוץ יחיעם ולמדה איך עושים ספונג'ה בתל-אביב, היא חוזרת אחורה בספר חדש ומסבירה איך זה לחולוק זכרונות ילדות עם אחרים

יונתן בлом // צילום: יונתן בлом

כברנות הילדות של יעל גאנמן מונסיה רבלשון ריבט. דצ'ינו, פהרבן, הינו ווילס. "בגבור לאטס ריגל, כלו' מוד עירנער, אין צ'עמעט אוף זיךערן של גע שאני נמאט צו לדר", היא זומת דרטט, "תמיד יש מהן עידים ברקע. אני חושבת שה' בברבר הה גורם נס להוור פרספקטיבה היסטורית. אונדאה אטל' עד אלס עם קובוצת גל והה ובמיון נצעז. און השם' או הרומן "הביתה" של אסף ענבר, שפתחת חות רשותה הדיבריה-קורוטי טס הסבס והאבות של התנועה הקיבוצית. הילפי אווטן. זה החל מתוחשת שיבוט קו".

כשהילד שלח חילוק ומטילים בו, הם מודימים את עצם לבך בטור לדרים בקיובץ, או משווים את עצמים להרים שלדים שתונן לקבוצה תחת השליטה שלך. אני לא עברתי את ההוראה זאת בגל שניין, לי יליילו, ההסתגלות שלי על הדרות היא אחדת.

יכול להזכיר שאם מפניה של לי על המוגדים קשי רה לזה שלא הופיע אצלי הפעם זהה כשנענישים

הוורט', סיפורה שיפורם של פנוי כמה שנים בכתוב העת 'מעטס', מתיחס לטיפול הפוריט שahnתנה בהם. "אם לא היו לי קשיים, הוא היה עלי עשו יקרים." וזה עבדה. אבל לא היה תיימן אמצעיות ביחס למלה שדורש עולם הטופולים. לפעמים אגף מרגישה יותר תחושת החמתה, בפעם הראשונה, ולפעמים בכלל לא. וזה מוכיר לך קצת את האין הזה שהקברון שעונתי, שזיהותה החגיגי של גלגול בו היא הש�חותה.

את אמא שלה, נמנם מופת, והוא למה לאورد
השנים לנשך נשיקה מעאור סמלית, שנוחה לש'
תינוק. אמר, ניצל שאה והגנרייה, היהיטה מכם
שכמנים האחורה של קרייבורג, והיא עדרין גרה ביזי'עם,
כמו בסצנים מלושות אהיה של עיל. אביה נפער
לפנוי כמו שנויים.

היא עיינן וכורת את הפעם הא่อนה שבנה ורתה מיבור ישן: "זה היה בכחיה ב', נגזר לנויה הקבוע שבו היו מוכלים ואותנו ב' 30: ב", נבי נסיך לחרד של ההורם ואיתו אבא שוכן במיטה בפי'gam. זה לא היה משוחרש חסרתי. אצלנו בקיוב לא היה מיבור עזון שישן בבית הלהדים.

ש ששלש בו והפכה ברורה, תהה וויאן לרוכב יוש והרבה
 צורדים חדים. אני מרגישה שיש פה אויר.
 תחשיך את לה ליהות עם אותם אנסים כל
 שבתבון. תהה פוטן לא וויאן מהשכונה, מהוג הדמי
 כו וויאן זכר. אני זכרה לא במנע עם אוטם שאחה
 כו לא כלאי. כבד. והאתה גאנטנברגסטה
 קש, וזריך למלצטניאת הרשותות. והתחלה תמייל קשות,
 קש האנשים, שם פוטן סוט.

את ההסתגלות לחום בתל אביב השאיר מהו לפסר, אבל הוא עירני יותר לה רוטשילד לא גורך את כל המים הוזעקה כמו ביל בעיר טובל בעקבות סופת האסונות. וההדר תחוליך של חיבור מוחש – למורן נקמת כמכו עירוניים, למדו איך לשות קפה".
איך יבנין חיים שותים קפה?
עם המוזמן סבר".

עוז כמה ספירים על הקיבוץ
הביבנה > אסף ענברוי
הוא הילך בשדות > משה שמי¹
דודה ואב> אהרן מגז
לוח קרב > נון שחם
דרבען אחריו הגהרים > נועה
ארצות התן > עמוס עוז
שבעה > אברהם לבון
גבששות השחרורות של דקוטן
מארו אגסי'

27.32x28.65	32	18	עדות	7 לילות	21.01.2011	25758783-5
				הירינו העתידי מאת ג'ל נאמנו - 05	77410	

קרם, אבל זאת לא הייתה מניות משוחררת. הרוי הקשר הכספי בכספי הוא כמעט ואלו, והוא גדול לפחות מכנה של קבוצה, וכנראה שמדובר בכך אתה כל הזמן חשות, אתה בונה לך מוחiza שהחלת אתior.

"אם אתה שואל לגבי הכספייה הקיבוצית על אדם חדש, בטוח בוגו – לגבי הייא בטה לא התמסהה. היו דוברים קיבוצניים כאלה שהציגו לחתי לא למלודו, כמו ללבת הפה או לרוכב על אופניים. גם לפופץ ראש לרדרה החתולתי בגיל נורא מאוחר. היהי בפיגור. עד היום קשה לי פיר וית להיכנס לחדר עם אשם. 'פחים' זו אולי מילה גדולה מדי, אבל לא יותר מאשר הרגע פניה לאדם וזה. ואפילו כשאני מבקש מהו מהמור ביפוי צייר, או שאהה התקשרות אליה. אני רק יכול יודעת איך להתגלה בהרבה מה שטוב בכיני תיבת הוא שתה מדריך מעלה. המפש עט אנשים הא לא שקל, ואתה יכול לחתוב בלי להרגיש שתהה נחש."

באנו מפיע, נאנם, שטפרנסת מעדיצה ספר רותתי, פרסמה ב-2004 את הספרון 'שמועות על אהבה', שהיא חלק מפרויקט ספרי אוטוביוגרפיה ('שב''). היבורן מיריל מיריל מיריל. היא כתבה גם עפרה ייזנבלד ומיכל מיריל. היא כתבה פירסם את הסיפור תחת שם דורי, אבל דני טרי'ן – בן זוגה מיריל והצאת מפה לשעדר – שכונע ריחת השפה באיזו הטענה. "הכתבה עצמה היתה לא מארד קשה, ומואן גם לא יכול לקרו את התיאורים המתארים בספר. וערין, בירעדן אני שמחה מאוד עם תרגיג הזה. כתבתי את הסיפור כו אמן ספר רט או רישום עירום. כאילו מזינים אותו בקרכוב להשתתף באיזו הצעגה, ורק אהיה שכך התחלה ואין רוד לנצח מוה – אהה נשכח לטור העשייה".

את המכינה, את החסמוד לגוף, היא אמרת, קל ללחוץ אצל עירוב נס נינן אדרי שעשו אותה. "אגי זורתת עצמי חולצת בגדת הילודים וחושכת שיש מצלה שמתתכלת עליי". קבוצות אתה כל חומן נראת. ליקח ומון להשתחרר מרגשות האשם האלה – מהפחד שכמה שלא תחשב, לא תרע בעזיה עקרון אהה פגע, באיה חוק תקבען לא כתוב".

העקבות השוואניות האלה הופעלו גם ביחס לא-בשים מזמן לרובין? "לא. היה פער בולט בין ה�建ים הקיבוציים לגבי שוויון בין המצוות. לא כל כך הכרנו אנשים מודרניים, למשל. לא היו לנו לילדי חזק. הרוי הרבה מושכים לעברו או משלול אותו מושכים עזבונו: 'מול'ילד המשם' הרשות ממש ווקיאוט. ונרא קנאני בו שוה' סרטן', שכוכב שבוע להביה את החומר המצלם לדבר بعد עצמן. והוא הבלתי לשחרר את המפש בין הילודים לבגרות, אני מודר בית-השיג. לא היה לי כל גם להיתקל ב'ביהיטה', שהוא ספר ברוך. פרדריך שנגשא זה כרך לעסן מרד".

את אממת חישבת לפערם בגוףם בוגרבים? "כשאני חשבת על 'שםה', כן. על החיים עצמוני – לא".

ש עברם מחלות בקיבון שלא הצלחת לעקור מהריאות? "את הפיקוח הפנימי זהה ביחס לכטיבה וליבורה. אני עדרין לא מרגישה כמו אדם כותב. אני מתעוררת בחמשיש ווושט: וזה השעה שבבאים קמים טה. אולי אני זריכה להוויה שאגי בכתת עוברת. אין לי תערות בගרות, למשל, או לשלמותי תואר שני. היה מועל בספק שהוא אפילו אמן או רוי אפללו סיבות של אובה במסדר החינוכי לא ממש קלחת להאר".

הקובין נטפס בקדח בל בזורה של שחרור מני. כמה עברה הכתיבה דורשת".

"אי אפשר כל הזמן להאשים את ההורים. ככל הנין ייחד בתוך הניסוי זהה. לא היינו רק קרובנות. אני אף פעם לא הרגשתי שישקו לי. מקרים, שכולם שייקרו לעצם"

"הכספייה והקיבוציות על אדם חדש, בטוח בוגו, לא התמסהה לגביי. היו דברים שהצלחתני לא למדוד, כמו ללבת הפה או לרוכב על אופניים. עט האים קשה לי פיזית להיכנס לחדר עם אנשים"

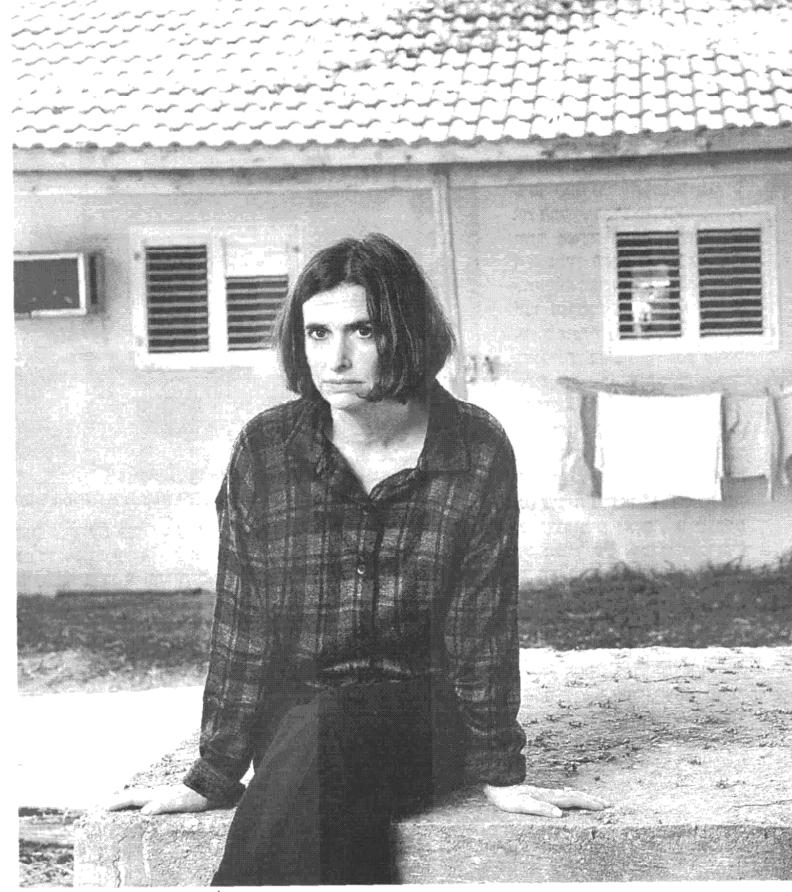
"תחשוב מה זה לחיות עם אומות אנשים כל החיים. כאילו אתה לא יוצא מהשכונה, מחוג המשפחה. אני זכרת את ההלם של האוניברסיטה והעבודות החדשנות. השבעות הראשונים הם פשוט סיט"

"נון שהרבה ביטויים של מניות ההמלחו מוקדם, אבל זאת לא הייתה מניות משוחררת. נראת שבמצב שבו אתה כל הזמן חשוט, אתה רגיל להתחבא. אני זכרת את עצמי הולכת בבית הילדים והושבת שיש שם מצלמה שמתתכלת עליי"

ובאזור של מונולוגים מקוטעים. הספר יצא עכשו, אחרי שנים שהתרוצץ בראשה במילים חזרם של דחויה ושיבת, נגלהת כל פעם שיתפרסת עוזר מושכים לעברו או משלול אותו מושכים עזבונו: 'מול'ילד המשם' הרשות ממש ווקיאוט. ונרא קנאני בו שוה' סרטן', שכוכב שבוע להביה את החומר המצלם לדברبعد עצמן. והוא הבלתי לשחרר את המפש בין הילודים לבגרות, אני מודר בית-השיג. לא היה לי כל גם להיתקל ב'ביהיטה', שהוא ספר ברוך. פרדריך שנגשא זה כרך לעסן מרד".

התקירן לרמן התרכז מכמם לחולטן בקבוקם מטבחם מסביב, גם הקיבוצי העירוני בשירות, הם חלק מהפקת הלוחמים".

באחד הפרקים בספר היא מתארת את פול, חוויה של תחושה של אסירות, ושל תודעה. קורם בדורו לי שנiso לתה ליש מושה, שריאלים וניצולי שאהה מהונגריה. "אה הנגנו לא הפטקי לעשן באיזו שום, אלא אם או מות", ריא נאמן היא בת דודו דמייסם של הקיבוץ הגלי, לא, אבל אותה כבר אי אפשר לראות הוכתבת כמו מה. לא יכול לסלול מושלים ואחד של אפר. במלבד סיגריה אהת לשלול קופסה וציצים. ובגלל תחיבת הספר נפרדה מכך בהריה הכתיבה. את הבסיס יותר משש שנים ארכיה הכתיבה. את הפטקי נסעה בילדות של הדרי הקבוצה של ברוי. מותה שעסוק בילדות של הדרי הקבוצה של ברוי. אני זכרת החושת ייחון בסך הכל. או המטפלות מנעווה, או מה? וה לא היה אשוי. בסופו כרך בגיל 18: לוקה טקס פילוסופי ומנסה להיות אותו. עם כל

ע. צלט: נעמה פורת, איפו: נעמי דלאן

רצתי החוצה והתחלה לצעוק שאבא של מות. לאורך הפטף את מבנה את הוריך, באופן ממעט קליל, "הוריך בולוגני".

"יש רות חוכה ואחרות כחם למשהו גיגיל. או למבה גודף מהפפה פורטנית בכלל, אבל בקידוץ והיירה אמרת תקופה פורטנית בכלל, אבל בקידוץ, אתה לא ריל לשם אנטימיות גונפנית מכם החרטים, לשום ביותה משפחתי. אתה לא ישן, לא מתקלח בילדות. או כן, הניתוק בין ההורים לילדיהם ולא אוכל ב'בית'. או כן, הניתוק בין הרים וטבע, ממש, תמיד עצובה. אתה שואל אם הרים יתור עצוב? אתה מרים רכה הצללית. וה היה ממש לא טبعי, למשל, לפנטז להרים מזיקה. אתה לא מודר למסוך מיכר את השאלה אם הרים יתור עצובים או יותר שמחים? שששן, גאנץ שנ, הגיטוי הזה גם עד כמה חוויה הגנטיקת. בסופו של דבר, הילדים יוצאו דומים להרים בכל מקרה".

יש לך תחושה של אסירות תודעה בלפי החינוך שקובלת?

"ש לי בודוק תחושה של אסירות, ושל תודעה. קורם בדורו לי שנiso לתה ליש מושה, שריאלים וניצולי שאהה מהונגריה. 'אה הנגנו לא הפטקי לעשן באיזו שום, אלא אם או מות', ריא נאמן היא בת דודו דמייסם של הקיבוץ הגלי, לא, אבל אותה כבר אי אפשר לראות הוכתבת כמו מה. לא יכול לסלול מושלים ואחד של אפר. במלבד סיגריה אהת לשלול קופסה וציצים. ובגלל תחיבת הספר נפרדה מכך בהריה הכתיבה. את הבסיס יותר משש שנים ארכיה הכתיבה. את הפטקי נסעה בילדות של הדרי הקבוצה של ברוי. מותה שעסוק בילדות של הדרי הקבוצה של ברוי. אני זכרת החושת ייחון בסך הכל. או המטפלות מנעווה, או מה? וה לא היה אשוי. בסופו כרך בגיל 18: לוקה טקס פילוסופי ומנסה להיות אותו. עם כל